

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Adam Jewgraf
Sędzia SA:	Sławomir Jurkowicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **K. P. K., (...) spółki jawnej we W.**

przeciwko: **1. Przedsiębiorstwu Budowlano - Usługowemu (...) spółce z o.o. w C., 2. (...) spółce z o.o. w L.**

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej ad. 2

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt X GC 508/11

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem w pkt 1 Sąd I instancji na podstawie art. 200 § 1 k.p.c., uznając swoją niewłaściwość miejscową przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach jako właściwemu na gruncie przepisu art. 46 § 1 k.p.c. Ponadto w pkt 2 Sąd ten oddalił wniosek strony pozwanej (...) spółki z o.o. w L. o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy jako właściwemu na gruncie przepisu art. 30 k.p.c. W uzasadnieniu wskazano, iż w sprzeciwach od wydanego w sprawie upominawczego nakazu zapłaty pozwane spółki podały różne podstawy właściwości miejscowej sądu właściwego do rozpoznania sprawy, w tym pozwana ad. 1 Sąd Okręgowy w Katowicach z uwagi na treść umowy prorogacyjnej i art. 46 k.p.c., zaś pozwana ad. 2 Sąd Okręgowy w Legnicy w oparciu o przepis art. 43 § 1 k.p.c. w zw. z art. 30 k.p.c. Jednakże w ocenie Sądu I instancji, z uwagi na charakter spornego roszczenia i zasady odpowiedzialności każdej z pozwanych spółek, w tym pozwanej ad. 2 wynikającej z treści przepisu art. 647¹ k.c., jak również uwzględniając fakt umownego określenia przez powoda i pozwaną ad. 1 sądu właściwego miejscowo do rozpoznania przedmiotowego sporu (art. 46 § 1 k.p.c.), zasadnym było, aby sprawę tą rozpoznał określony w tej umowie Sąd Okręgowy w Katowicach.

Powyższe postanowienie w całości zaskarżyła strona pozwana ad. 2 wnosząc o jego zmianę i orzeczenie, że sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest Sąd Okręgowy w Legnicy na podstawie art. 30 k.p.c. Wedle skarżącej przedmiotowe orzeczenie wydane zostało z naruszeniem przepisów art. 46 § 1 k.p.c. oraz art. 43 § 1 k.p.c. w zw. z art. 30

k.p.c. z uwagi na błędne uznanie, iż w sprawie zachodzi przypadek uzasadniający umowną właściwość miejscowa sądu, w sytuacji, w której powoda i pozwanego ad. 2 nie łączy żaden stosunek umowny, a źródłem jej odpowiedzialności względem powoda jest wyłącznie ustawowa odpowiedzialność solidarna wskazana w art. 647¹ § 5 k.c.

Sąd Apelacyjny zważył:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew twierdzeniom skarżącej, brak jest uzasadnionych podstaw do zakwestionowania ustalonej przez Sąd I instancji właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Katowicach do rozpoznania przedmiotowej sprawy. Dokonując oceny stanowiska skarżącej zawartego w zażaleniu co do konieczności określenia właściwości miejscowej sądu do rozpoznania przedmiotowej sprawy przy zastosowaniu dyspozycji art. 43 § 1 k.p.c. w zw. z art. 30 k.p.c. stwierdzić trzeba, iż nie było ono uzasadnione na gruncie obowiązujących w tym zakresie i przywołanych w uzasadnieniu skarżonego postanowienia przepisach prawa.

Zważyć należy, iż określenie właściwości miejscowej sądu do rozpoznania określonej sprawy przy zastosowaniu dyspozycji przepisu art. 46 § 1 k.p.c., wyłącza co do zasady możliwość zastosowania w tym zakresie przepisu art. 43 § 1 k.p.c. Niewątpliwie bowiem literalna treść owych unormowań oraz ich wykładnia systemowa i celowościowa przekonuje o tym, iż umowne określenie przez strony właściwości określonego sądu do rozpoznania ich sprawy skutkuje tym, że tak określona właściwość staje się właściwością wyłączną, która eliminuje każdą inną właściwość, w tym ogólną (art. 27 -30 k.p.c.) i przemienne (art. 31-37 k.p.c.). Wskazać przy tym trzeba, iż powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w ugruntowanych w tej materii poglądach orzecznictwa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13.06.1975 r., II CZ 91/75, LEX nr 5027, czy też z dnia 29.11.1982 r., I Cz 98/82, LEX nr 8496).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt analizowanej sprawy stwierdzić należy, iż z uwagi na bezsporny fakt zawarcia przez powodową spółkę (wykonawcę) ze stroną pozwaną ad 1 (głównego wykonawcę) umowy prorogacyjnej określającej właściwość miejscową sądu do rozpoznania sporów wynikłych lub mogących w przyszłości wynikać z umowy roboty budowlane z dnia 16.03.2011 r. (§ 13 pkt 5 umowy), niewątpliwie trafnie uznał Sąd I instancji, uwzględniając dyspozycję przepisu art. 46 § 1 k.p.c., iż wyłącznie właściwym miejscowo do rozpoznania przedmiotowej sprawy jest Sąd w tejże umowie wskazany, a więc Sąd Okręgowy w Katowicach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko to jest uzasadnione, pomimo zaistniałej w sprawie kumulacji podmiotowej po stronie pozwanej, Niewątpliwie za stanowiskiem tym dodatkowo przemawia fakt, iż owa kumulacja wynika z istniejącego współuczestnictwa materialnego obu pozwanych spółek (art. 72 § 1 pkt 1 k.p.c.), którego źródłem jest umowa o roboty budowlane i ustawowa, solidarna odpowiedzialność inwestora (pозwanej ad. 2) za zapłatę przez generalnego wykonawcę (pозwana ad. 1) wynagrodzenia dochodzonego pozwem przez wykonawcę (powodowa spółka), wynikająca co do zasady wprost z treści przepisu art. 647¹ § 5 k.c. Wskazać przy tym trzeba, iż nie przesądzając na tym etapie postępowania istnienie owej solidarnej odpowiedzialności pozwanego inwestora, z analizy treści cytowanego przepisu art. 647¹ k.c. wynika, iż zaistnienie owej odpowiedzialności wymaga co do zasady akceptacji przez inwestora treści umowy zawartej przez podwykonawcę z generalnym wykonawcą, w tym również obejmującej umowny zapis prorogacyjny. To zaś dodatkowo przemawia za zasadnością i celowością rozpoznania i rozstrzygnięcia takiego, jak przedmiotowy, sporu przez ten sam, umownie określony miejscowo właściwy sąd.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, nie znajdując żadnych podstaw do zakwestionowania prawidłowości zaskarżonego postanowienia, zażalenie pozwanej spółki ad. 2 oddalił, jako oczywiście bezzasadne, stosownie do treści przepisu art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

bp